

ΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΞΕΝΟΥ ΕΤΑΙΡΟΥ

LÉON JULLIOT DE LA MORANDIÈRE

ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ κ. ΕΡΡ. ΣΚΑΣΣΗ*

Μετά λύπης ἀγγέλλω εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν, ὅτι τὴν 16ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἀπέθανεν ὁ (ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1963) ξένος Ἑταῖρος τῆς Ἀκαδημίας, Καθηγητῆς Léon Julliot de La Morandière.

Ὁ Léon Julliot de La Morandière ἐγεννήθη τὸ 1885, ἐγένετο διδάκτωρ τοῦ Δικαίου τὸ 1908 καὶ ἀπὸ τοῦ 1911 ἤρχισε τὴν πανεπιστημιακὴν του σταδιοδρομίαν ὡς Ὑφηγητῆς καὶ ἔπειτα Καθηγητῆς τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου εἰς τὰ Πανεπιστήμια τοῦ Ἀλγερίου, τῆς Πένν, τοῦ Στρασβούργου, τῆς Κάν καὶ τελικῶς ἀπὸ τοῦ 1928 τῶν Παρισίων. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1944 μέχρι τοῦ 1955, ὅτε ἀπεχώρησε τῆς διδασκαλίας, διετέλεσε Κοσμήτωρ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων.

Ὁ Léon Julliot de La Morandière ἀνέλαβε πλείστας ἐπιστημονικὰς ἀποστολάς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ συμμετέσχεν εἰς πολλὰς νομοπαρασκευαστικὰς ἐπιτροπὰς, κατ' ἐξοχὴν δὲ εἰργάσθη διὰ τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Γαλλικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ διὰ τὴν τελικὴν διατύπωσιν τοῦ Γαλλοῖταλικοῦ Σχεδίου Ἑνοχικοῦ Κώδικος τῶν δύο χωρῶν, ὅπερ κατηρτίσθη μὲ τὴν φιλοδοξίαν νὰ ἀποτελέσῃ τὴν βάσιν ἐνὸς κοινοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Ἑνοχικοῦ Κώδικος.

Πλὴν τῶν ἄλλων πολλῶν διεθνῶν διακρίσεων, ὁ Léon Julliot de La Morandière ἐτιμήθη καὶ διὰ τοῦ σταυροῦ τῶν Ἀνωτέρων Ταξιαρχῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Φοίνικος, τῆς ἐπιτίμου διδασκαρίας τῆς Νομικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καὶ τῆς ἐκλογῆς του ὡς ξένου ἐταίρου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Ὁ ἐκλιπὼν ἦτο ἐπίσης τακτικὸν μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἡθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων.

Ὁ Léon Julliot de La Morandière ὑπῆρξεν ὁ χαρακτηριστικὸς τύπος τοῦ

* Συνεδρία τῆς 12ης Δεκεμβρίου 1968.

νομοδιδασκάλου. Βαθὺς εἰς τὸν στοχασμὸν του, ἐδραιούμενον εἰς τὴν παράδοσιν τῆς πλουσίας ἐπιστημονικῆς καρποφορίας τῆς πατρίδος του, εἶχεν ἐστραμμένον τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέλλον καὶ προσήρμοζε τὸ παρὸν καὶ πρὸς τοῦ παρελθόντος τὰ διδάγματα καὶ πρὸς τοῦ μέλλοντος τὰς διαφαινομένας ἀνάγκας. Ἡ σύνθεσις αὕτη ἐμφανίζεται εἰς τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας του. Κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς του ἡσχολήθη μὲ τὴν συνεχῆ συμπλήρωσιν τῶν δύο κλασσικῶν ἔργων τοῦ *Henri Capitant*, ἥτοι τοῦ τριτόμου *Cours de Droit Civil Francais*, ὅπερ ἦτο καὶ τοῦτο προῖον ἐπεξεργασίας τῆς διδασκαλίας τοῦ *Ambroise Colin*, καὶ τῶν *Grands Arrêts de la Jurisprudence Civile*. Μόλις δὲ τὸ 1957, ἤρχισεν ἐκδίδων τὸ *Traité de Droit Civil*, οὗτινος ἐδημοσιεύθησαν ἄχροι τοῦ νῦν δύο τόμοι.

Ἡ ἐρμηνευτικὴ προσπάθεια τοῦ *Léon Julliot de La Morandière* εἶχε ριζοσπαστικὸν προσανατολισμὸν. Ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὴν συγχρονισμένην μὲν, ἀλλὰ λίαν συντηρητικὴν γραμμὴν τοῦ πολλοῦ *Ripert*, ἀπήχει νεωτεριζούσας ἀντιλήψεις, χωρὶς ὅμως ὁ ριζοσπαστισμὸς του νὰ φθάσῃ εἰς συμπεράσματα βαθειῶν, διαρθρωτικῶν καὶ ἄλλων μεταβολῶν εἰς τὸ Ἰδιωτικὸν δίκαιον.

Ὡς ἄνθρωπος ὁ ἀποθανὼν ὑπῆρξεν εὐγενὴς πρὸς ὅλους καὶ γλυκὺς καὶ προσηγνὴς πρὸς τοὺς φοιτητάς του.

Θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ λεχθῇ περὶ αὐτοῦ, ὅτι εἶχε ὅλα τὰ προσόντα τὰ ὁποῖα ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς *Pierre Gaxotte* ζητεῖ ἀπὸ τοὺς κοσμήτορας. «Πρέπει, λέγει, ὁ κοσμήτωρ νὰ τυγχάνῃ τοῦ γενικοῦ σεβασμοῦ ὡς διδάσκαλος καὶ νὰ εἶναι ἱκανὸς διὰ τὴν διοίκησιν, νὰ ἔχῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν καθηγητῶν, νὰ ἐπιβάλλεται εἰς τὰς συνελεύσεις των δι' ἐξουσίας καὶ πειθοῦς ἡρέμου καὶ ἀμερολήπτου καὶ νὰ ἀποδεικνύῃ διὰ τῶν πράξεών του τὴν φιλίαν του πρὸς τοὺς φοιτητάς καὶ τὴν ἀφοσίωσίν του εἰς τὸ Πανεπιστήμιον».

Ὡς τελευταῖον στοιχεῖον τῆς προσωπικότητος τοῦ μεταστάντος ἃς σημειωθῇ καὶ τὸ σπουδαῖον δι' ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας χαρακτηριστικόν, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἡμῶν, ὅτι, γνώστης τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς διδασκαλίας, ἔβλεπεν εἰς τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα τὴν συνέχισιν τῆς πολιτιστικῆς κληρονομίας τῆς Ἀρχαιότητος.

Τιμήσωμεν τὸν Ἄνδρα, τὸν Ἐπιστήμονα καὶ τὸν φίλον τῆς Ἑλλάδος, ἐγειρόμενοι ἐν σιγῇ.